

Štev. 3.

V Ljubljani, 1. sušca 1918.

Leto XIX.

Roži. ~~~~~

Cvetic kraljica, roža krasna,
kako bi te dostojno jaz
proslavil, ker ti slava glasna
od vseh strani doni vsak čas!

Lepoto in vonjavo tvojo
od nekdanj pesem že slavi,
in ni slikarja, da te z bojo
predivno ne upodobí!

In kjer radóst srce napaja,
tam znak ti sreče si sladké,
in kjer slovesnost se obhaja,
tam tebe manjkati ne sme:

Mladenič zalo vzre devico,
tvoj cvet na prsih ji cvetè;
poprosi jo za to cvetico
in srečen je, ko jo prejme.

Ko dan poroke ji prisije,
nevesta mlada pa glavó
s poročnim vencem si ovije,
ki ti okrašaš ga ljubó.

Veselo v stolpu zvon glasi se
in vabi v božji hram ljudi;
ves v zlatu žrtvenik blišči se,
na njem žariš pa tudi ti.

Pred žrtvenikom se dviguje
k Najvišjemu dišeči dim;
molitev vernih ga spremljuje,
in vonj se tvoj dviguje z njim.

Iz vojne kralj se zmagoviti
povrača v stolno mesto spet;
sprejemni slavalok pa kiti
in olepšuje tvoj mu cvet.

Kraljica srečna ga objame,
tvoj žarki cvet iznad srcá
prenežna roka njena sname
in ga hvaležno kralju dá.

Pa tudi v togi in trpljenju
človeka ti ne zapustiš,
in kadar da slovo življenju,
ti z doma mu čez prag slediš:

Na grobu mu zacveteš milo
in tu še v poznih dneh, ko svet
že zabi njega pod gomilo,
tvoj dviga se dehteči cvet.

Zato, cvetic kraljica krasna,
vesel ti slavo pojem jaz;
zato zveni pohvala glasna
od vseh strani in vsak ti čas!

Fr. Rojec.

